

[Ove Hansen.]

jeg, at kommunerne vil acceptere den nye form for tilskud og dermed finde sig i de besværligheder, som den nye ordning eventuelt vil medføre.

Jeg vil gerne til slut give udtryk for min tilfredshed med lovforslaget. Jeg håber, at vi kan tilvejebringe en udligning imellem kommunerne, der vil skabe mere retfærdighed, og som også vil hjælpe de kommuner, der i særlig grad har behov for hjælp.

Erik Hansen (Vejle amt): Også ved dette lovforslags første behandling er jeg substitut for hr. Poul Schlüter.

Under den behandling, vi lige har haft om forslaget til lov om offentlige veje, konstateredes det, at lovforslaget ikke vandt udelte tilslutning fra Amtsrådsforeningens side. Anderledes stiller det sig med dette lovforslag, hvor de kommunale organisationer, som forslaget meget fornuftigt har været forhandlet med, har givet tilslutning til principperne for dette system, der er opbygget i lovforslaget.

Ved vejrefusionens ophævelse er det nødvendigt at give kommunerne en kompensations herfor. Dette kunne vel i og for sig gøres isoleret, men skulle i så fald ligne noget af det, som man forlader ved vejrefusionens bortfald, og så var man sådan set lige vidt. Med lovforslaget, vi behandler i dag, foretrækker man at indbygge også kompensations for vejrefusionen.

Refusionssystemer med forskellige procentsatser for både anlægsarbejder og drift på forskellige områder har sikkert været et gode for kommunerne og vel også nødvendige for at løse forskellige opgaver, hvoraf en stor del har været løvbundne, men, for der var et stort men, kommunerne lod sig undertiden friste til at påtage sig opgaver, som strengt taget ikke var nødvendige, men når staten nu refunderede så og så mange procent, tog man ikke så tungt på udgifterne. Dette skal ikke opfattes som en kritik af kommunernes dispositioner. Der havde snarere været grund til at kritisere kommunerne, hvis de ikke havde udnyttet mulighederne for at skaffe borgerne visse former for goder, når staten bidrog med betalingen. At staten så er os alle, og at regningerne under alle omstændigheder skulle betales, tænkte man ikke så nøje over. Der var ikke har-

moni mellem kompetence og økonomisk ansvar. Det har man prøvet at opnå, og i nogen grad er det lykkedes ved de hidtil gennemførte ændringer i bl. a. byrdefordelingen, men jeg tror, vi med indenrigsministerens lovforslag her vil nå langt videre i den retning.

Kriteriet, hvorefter der ydes tilskud til primærkommunerne, er det samlede folketal, der får den største vægt. Derudover gives der tilskud også efter folketal, men fordelt på tre aldersgrupper, hvoraf aldersgruppen 7-16 år tegner sig for langt den største vægt. Endelig gives der tilskud efter vejlængde og areal. Vi kan tiltræde forslaget om disse kriterier, og vi kan også tiltræde den vægt, hvormed de indgår i forslaget. Kommunernes Landsforening har ønsket en anden vægtfordeling, idet man ønsker at give vejlængde og areal en større vægt på bekostning af folketal. Modsat har Københavns og Frederiksberg kommuner ønsket en større vægt på folketal på bekostning af vejlængde og areal. Det er givet, at ikke alle kommuner kan se ens på dette spørgsmål, men vil vurdere det ud fra egne ønsker, det er man tilbøjelig til, men uenigheden har for øvrigt ikke været særlig stor, og jeg tror, at når man betragter det på landsbasis, må det siges at være en rimelig fordeling af den vægt, hvormed de forskellige kriterier indgår i lovforslaget.

Udviklingskommunerne eller vækstkommunerne er der ikke i lovforslaget taget særlige hensyn til. Alle har vel stor sympati og forståelse for disse kommuners særlige vanskeligheder og ikke mindst deres kapitalbehov, men de undersøgelser og beregninger, der er foretaget i forbindelse med dette lovforslags fremsættelse, har vist, at det kun er muligt at tilgodese vækstkommunerne i meget beskedent omfang, uden at det får uheldige virkninger i forhold til de øvrige kommuner. Af ministerens fremsættelsestale fremgår det, at man vil søge disse kommuners problemer løst ved en kommende hovedstadsordning. Vækstkommunerne fik faktisk deres stilling i forhold til de fleste andre kommuner noget forringet ved kilde-skattens indførelse. Der kan undertiden gå temmelig lang tid, ja, teoretisk op til 1 år, inden væstkommunerne får en skatteindtægt af tilflyttere, idet skatteindtægten 1 år frem i tiden tilfalder den kommune, hvori